

Wyrok z dnia 15 czerwca 1999 r.

II UKN 692/98

Ustalenie związku niezdolności do pracy z działaniami wojennymi wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 KPC).

Przewodniczący: SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Stefania Szymańska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 1999 r. sprawy z wniosku Czesława P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę inwalidzką wojenną, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 kwietnia 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 1997 r. [...] Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie oddalił odwołanie wnioskodawcy Czesława P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. z dnia 13 marca 1997 r. odmawiającej przyznania renty inwalidy wojennego, ustalając na podstawie opinii biegłych lekarzy (chirurga i neurologa), że wnioskodawca jest inwalidą I grupy z ogólnego stanu zdrowia, bez związku z działaniami wojennymi. Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Warszawie, który wyrokiem z dnia 28 kwietnia 1998 r. [...] oddalił apelację wnioskodawcy.

W kasacji od tego wyroku opartej na zarzucie naruszenia przepisów procesowych, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy – art. 5, 212, 217 § 1 w związku z art. 391 KPC – skarżący (wnioskodawca) wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji, po uchyleniu również jego wyroku, do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona, powołane bowiem jako naruszone przez Sąd Apelacyjny przepisy, które miały być jej podstawą, nie zostały w toku postępowania pominięte w sposób sprzeczny z prawem. Jediną sporną w sprawie okolicznością było zbadanie, czy inwalidztwo wnioskodawcy według I grupy, czyniące go całkowicie niezdolnym do pracy i wymagającym stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, pozostaje w związku z działaniami wojennymi, co jest konieczne dla ubiegania się o świadczenie w oparciu o przepisy ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.). Podzielając ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji na podstawie opinii biegłych sądowych, lekarzy odpowiednich specjalności w stosunku do rozpoznanych schorzeń, Sąd Apelacyjny nie naruszył wskazanych przepisów postępowania. Oparte – jak się wydaje – na zarzucie naruszenia art. 217 § 1 w związku z art. 212 i art. 5 KPC twierdzenia kasacji, iż Sąd Apelacyjny winien dopuścić dowód „np. z zeznań świadków (...) na okoliczność stanu zdrowia skarżącego po wyjściu z obozu w 1940 r.”, nie może być podzielone w kontekście ustaleń Sądu poczynionych na podstawie opinii biegłych. Chodziło bowiem o przesądzenie związku rozpoznanych i niewątpliwych schorzeń z udziałem w kampanii wrześniowej i pobyt w obozie jenieckim. Związku tego nie można skutecznie dowodzić przy pomocy zeznań świadków. Chodzi bowiem o okoliczność wymagającą wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 KPC), której wyjaśnieniu służy dowód z opinii biegłych. Gdy więc właściwie jedyne uzasadnienie kasacji nie może być uznane za trafne, należało orzec jak w sentencji po myśli art. 393¹² KPC.

=====